

Meghasadás

Giotto Campaniléje alatt hasadt meg a szívem,
nem kellett messze vinni, három sarok a Santa Croce.
Itt van Michelangelo sírja meg Galileo Galileié,
Dantée és Rossinié. Itt szórjátok szét a hamvaim.
Beszivárgok minden repedésbe, és egyszer talán
valakinek a cipőjén újra láthatom az álmom, a Campanilét
s a Dómot, melynek nyolcszögletű, semmihez sem hasonlítható
kupolája szökell az égnek.

Így elég közel lesz szerelmem tere, a Piazza della Signoria,
a Palazzo Veccióval. Nyolc szintjét egy csodálatos pártázat
zárja le. Előtte Michelangelo Dávid szobra áll és egy ormótlan óriás.
Egy kis ugrás a saroktól a Loggia dei Lanzi, benne
Perseus a gorgófővel, bronzból, Benvenuto Cellini műve
és sok más közt Giambologna Szabin nők elrablása, márvány.

A márványbetétes Dóm bejáratával szemben van a Keresztelőkápolna
a Paradicsom Kapujával, ahol a kétszer tíz aranyrelief az alkotókkal,
kis körön kibúvó fejeikkel: Lorenzo Ghiberti és fia, Vittorio Ghiberti.
Az aranyreliefekből a kedvencem az egész reneszánszt magába sűrítő,
annak eleganciáját, levegőjét visszaadó Jacob és Esau története.

Itt pornak is nemes lenni.

Ca' d'Oro

Csipke a képzeteimben,
Csipke az álmaimban,
Négy oszlop az enyészeté,
Most még tart, és tart az emlék,

A csodapihecsipke szeretnék,
Szeretnék itt élni,
Szeretnék itt meghalni,
Szeretnék,
Csak szeretnék.
És szeretésemhez jó lesz háttérnek.
Szeretnék itt veletek hálni,
Botticelli Sandro lányai,
Nem baj, ha többen jöttök is,
A szeretetem végtelen,
Kitesz egy feltárt szarmata sírt,
Lehet vandál is, illír-pannon.
Biolog, eraviszkuszok, gótok, gepidák.
Hogy zenél a nevük.
Mint Respighi Három Botticelli-képe,
Itt a művészet egysége.
Ca' d'Oro, légies oszlopai,
Respighi zenéje.
A Botticelli képe.
Ósi feltárások, sírok.
Minden gén, mi
Pannóniát bejárta, itt legyen.
És mellé a véget nem érő szerelem.

Battisterio

Csend volt. Minden halottnak látszott.
Élet csak én, a terem közepén.
Megtörtem a csendet, és teljes erőmből
a dó hangot kiáltottam kitarva.
Még nem visszhangzott a tér.
És akkor átváltottam a mire.
Jól kitarva, és kisvártatva jött a szó.
Az is jól kitarva. És most jöttek
vissza a korábbi hangok.
De nem külön-külön, hanem tereben.
Egy csodálatos hármashangzat,
mintha az égiek énekelnék.

És a hangerő egyre erősödött,
és megrepegtek bele a sejtjeim.
És az égi hang lassan tompult
és 20 másodperc múlva kihalt.
Ismét csend lett.
Most a mi-szó-ti kombinációt ontottam a csendbe,
és az égi jel most egy domináns tercet zenélt.
A Battisterio 1152-ben épült.
Az évszázadok sokat változtattak rajta:
gótikus tornyok, márványcsipke Nicola Pisano szószéke.
És semmi pisszegés.
Minő csavar az időt késleltetni.

Bogányi Gergely zongorázik Bartókot

Tökéletesen pozicionált zongora a világ közepén.
Enyhe fuvallat, monokróm sorozat
fölfelé száguld, félhang a szegélye,
majd lefelé lila a szenvedélye.
Tá-tá-táá tú-tá, tá-tá-táá tú-tá.
Vizigót seregek vonulnak a hegyekben.
Tá-tá-táá tú-tá, tá-táá-tá tú-tá.
Halódó Mandarin vonaglik görcsösen.
Akit megtalálnak, annak nincsen kegyelem.
Vértek döngnek, pogány lázadás,
vad hordák, harci kürt.
Kitör egy pontból, csillámaid szórja,
visszazsugorodik, kígyózó cseleszta,
alulról bekerít, rád rakja tenyerét,
megvagy, nem mozdulsz, lapulsz a túlélésért.
Ta-ti-ti-ti-ri-ri tú, ti-ti-ta, ta-ta-tú-dó.
Felszabadult honvágyzene, elárasztja zsigereid.
Még forogsz egy kicsit, majd lassan megállsz,
begubózol, elenyészel, a mindenség centruma
egy pontban elhal.

Mit hiszek?

A papír szagát, a nyomdafesték megbízhatóságát, a lányom, hogy ma is szeretkezik, a feleségem, hogy holnapra megfőzi az ebédet, hogy a számítógép billentyűjét, ha leütöm, a képernyőn megjelenik valami, az izzadáscseppeket a homlokomon, meg ha levetem az ingem, jól temperált leszek, az altatót, hogy ha elég sok, egyszer hatni fog, azt is, hogy álmodni fogok, meg a következő szemet vízzel veszem be, abban hiszek, hogy akkor már egy szem is hatni fog, hiszek a párna puhaságában, a levegőt, hogy magától veszi a tudóm, a szívem is hiszem, hogy újra dobban, a versem is hiszem, hogy újra robban, azt, hogy a fészbukon napi 10 ismerőssel több lesz, azt, hogy a lájkok száma egyre növekszik, akár képet teszek ki, akár verset, akár novellát, akár esszét, hogy a postás kiviszi a simán feladott 50 kötetet a barátaimnak az Erotikus versekből, a postában hiszek, hogy minden mostani levelem 450 forintért veszi fel, a nyugdíjban hiszek, hogy 15-éig biztos átutalják, a gyógyszerészekben hiszek, hogy kedvesek lesznek, és ha az orvos elírja a receptet, valamit kifelejt, belejavít, akkor csak a minimális adagot adják ki, akármilyen kedvesek, a szatócsnál holnap is lesz friss kenyér, annyi pénze lesz a feleségemnek, hogy kifizesse az árát, ha nekem már nincsen, a parizer olcsóságában hiszek, hiszek egy félistenben, mert övé az Olimposz, hiszek az öregedésben, hiszem, hogy én is meg fogok halni, és ami marad utánam, az a képzőművészeti albumgyűjteményem meg a long play lemezek 500 darabszámban, hiszek abban, hogy Respighi, Richard Strauss, Stravinsky, Franck, Debussy, Ravel, Rimszkij-Korszakov a kedvencem meg Berio, Xenakis, és aki a lemezeken van, Schönberg vagy Vangelis, Jean-Michelle Jarre és a Milladorio meg Piaf és az Omega, de ne csússzunk félre, minden, ami nem vonósnégyes és fúvósötös, persze a Négy évszak kivétel, és Csontváry a kedvenc festőm meg Egry és Mednyánszky és 50 másik magyar és Botticelli, Michelangelo, Dürer, Zorn, Modigliani, El Greco, Monet, Turner, Klimt, Renoir, Gauguin, Da Vinci, Van Gogh, Toulosue-Lautrec, Chagall, Kandinszkij, Goya, Bosch, Degas, René Magritte, Paul Delvaux és 100 másik, és hiszem, hogy nem vagyok бүдös, pedig ritkán mosdok, és holnap sem, mert annyi más a teendő, például megírni ezt a szabadverset, és szemüvegem ellenére mindent látok, és okos vagyok, inkább zseni, de ezt mindenki utálja, mert irigyek, és nem fáj semmim, az égő élet, és ki kell fűjnom az orrom néha, és gusztustalanok a gondolataim, szemérmetlenek az álmaim, és szeretem a nő szagát, meg ha simogat, és hiszek az érzéki élvezetekben,

a gasztronómiaiban éppúgy, mint a taktilis, tapintási élvezetben, és az illatok felülmúlhatatlanságában az érzékszervek között, a látás gyönyörűségében, a női test utolérhetetlenségében, a heteroszexualitásban, az unokáimban, a gyermekeimben, a feleségemben, az anyósomban, és hiszem, hogy a halottaim nem támadnak fel, nem találnak új életre egy skarabeuszban, és hogy porból lettünk, porrá leszünk vagy hamuvá, és az erkölcs sosem fog megjavulni, mert félni kell, de nem gyűlölni, és migráns vagyok én is meg cigány, muszlim és zsidó, és hogy a disznóhús evése nem bűn, meg a legfinomabb íze a gombáknak van, és az emberiség McDonald'sba jár, mobil lóg a kezében, és fülhallgató miatt van minden 10. gázolás, és az otromba, bamba, aljas emberek erősebbek, mint az intellektuálisak, és kifogy a világ természeti kincse a pazarlás miatt, ami egyébként is mindegy, ennek a civilizációnak nincs 1000 éve, és a cédrusok a 6000 év után megérik a 7000. évet is, de Kheopsz piramisa sehol nem lesz már, amikor a cédrusok még élnek, és él a Gutenberg-galaxis, mert az elektronika legfeljebb bűdös és környezetszennyező, de a könyv az tapintható, nem úgy, mint a virtuális kapcsolat, és gyermekek fognak születni, még elolvassák az én műveim is, magyarul, mert a nyelvek megmaradnak, néhány, köztük a magyar, és a füst nem az Alexandriai Könyvtár felgyújtása óta van.

Ma sem loptam

Ma sem loptam, öltem, oroztam,
Nem becstelenítettem meg senkit,
Nem harácsoltam, de megkívántam
Más feleségét, nyereségét, eleségét,
Lenyeltem a nyálam, amit köpni szeretnék,
Szeressék a rusnya pofámat,
Beengedjenek a VIP-terembe,
Legyen terem az étteremben,
Ahol író-olvasó találkozók vannak
Folyamatosan, de legyen „Szabad szó”
Nyilvános szószék, legyen ágy, ha
Valaki álomszuszék! Legyen piros
Terem, ahol szerelem terem,
Legyen csalóknak külön hely,
Ahol feloldozzák bűneik alól!
Legyen akol az elesettnek,

Külön részleg a részegeknek,
Legyen zsebmetsző tanfolyam,
Teljesen kiment a divatból, és
Én még nem zsebmetszettem,
Két nővel nem szerettem, pedig
Ha négy kéz cirógatna, felállna
A bálna, legyen delfinárium,
Antikvárium, szarvasbőgés,
Varcogás, burrogás, kurrogás,
Kurta kocsma, oda ér ki a Szamosra,
Legyen Szamos, legyen karácsony,
Legyen minden nap kalácsom,
Legyek bátor és merész, de
Ne legyek tengerész, csak fészbuk-
Zenész, mert muzsikálok rendszeren,
Képet, verset, novellát. Glosszát,
Krokit, uborkát, hazatérő gólyát,
A kéményemen fészket, remélek
Sok gyereket, piskótát, szecessziót,
Lebegő levegőt, sziporkát hang nélkül,
A szél majd hegedül meg Yehudi Menuhin,
David és Igor Ojsztrah, Gidon Kremer,
Nathan Milstein, Itzhak Perlman,
Rugero Ricci, és legyen temető,
Ahol nemcsak a hamvakat őrzik,
Hanem a dokumentumokat, hogy
Mit ért az élete, a tudást egy nagy
Komputerbe leszívják az agyakból,
És lehet benne szörfölni, mint a neten.
Teremtsen az Isten olyan követ,
Amit maga sem tud megemelni,
A mindenható mégis legyen!
Ma sem loptam, szégyellem.